

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce a): **SUŠÁRNA POHOŘELICE, s.r.o.**, se sídlem Pohořelice, Velký Dvůr 7, PSČ 691 23, zastoupený JUDr. Miloslavem Vlčkem, advokátem se sídlem Brno, Boženy Antonínové 9, žalobce b): **AGRODRUŽSTVO JEVIŠOVICE**, se sídlem Jevišovice, PSČ 671 53, žalobce c): **KARLOV, a.s.**, se sídlem Bílkov čp. 120, Dačice, PSČ 380 01, zastoupený Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Praha, Karolíny Světlé 301/8, žalobce d): **Zemědělské družstvo PETŘÍN**, se sídlem Starý Petřín, okres Znojmo, PSČ 671 06, zastoupený Mgr. Vlastimilem Šopákem, advokátem se sídlem Znojmo, Jana Palacha 954/4, žalobce e): **AGROPRODUCT, spol. s r.o.**, se sídlem Ivaň čp. 88, PSČ 691 23, zastoupený Mgr. Miroslavem Sládkem, advokátem se sídlem Brno, Jelínkova 26, žalobce f): **ZEVA CHLÍSTOVICE, a.s.**, se sídlem Chlístovice 28, PSČ 284 01, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobách proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R138, 147-151/2007/01-08371/2008/310 ze dne 22.4.2008 a o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R138A, 147A-151A/2008 – 09232/2008/320 ze dne 5.5.2008,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R138, 147-151/2007/01-08371/2008/310 ze dne 22.4.2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R138A, 147A-151A/2008 – 09232/2008/320 ze dne 5.5.2008 se **zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobcům a), b), c), e) a f) ani žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci d) náklady řízení ve výši 6 800,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vlastimila Šopáka, advokáta se sídlem Znojmo, Jana Palacha 954/4.

O d ů v o d n ě n í :

I. Procesní situace

Krajskému soudu v Brně napadlo šest samostatných žalob žalobců a) – f), které směřují proti rozhodnutí žalovaného *in merito* č.j. R138, 147-151/2007/01-08371/2008/310 ze dne 22.4.2008. Tímto rozhodnutím byly zamítnuty rozklady a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, jímž bylo deklarováno uzavření zakázané dohody narušující hospodářskou soutěž a uložena sankce ve formě peněžité pokuty.

Žalobce a) navíc žalobou napadá i rozhodnutí žalovaného č.j. R138A, 147A-151A/2008 – 09232/2008/320 ze dne 5.5.2008, které s prvně uvedeným rozhodnutím žalovaného souvisí a kterým byly zamítnuty rozklady a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, jímž byla mimo jiné i tomuto žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení před žalovaným.

Shora uvedené žaloby vedené u zdejšího soudu původně pod sp. zn. 62 Ca 40/2008, 62 Ca 42/2008, 62 Ca 43/2008, 62 Ca 46/2008, 62 Ca 47/2008 a 62 Ca 48/2008 byly usnesením ze dne 3.8.2009 spojeny ke společnému projednání a věc je vedena pod sp. zn. 62 Ca 40/2008.

II. Podstata věci

Žalovaný rozhodl, že žalobci a) – f) tím, že se dne 13. prosince 2006 na schůzce chovatelů drůbeže v Jevišovicích dohodli na společné strategii stanovování prodejní ceny jatečných kuřat platné od 1. ledna 2007 s cílem dosáhnout postupně výše ceny alespoň 20,- Kč za 1 kg živé váhy v I. jakostní třídě, a to zejména u nejvýznamnějšího společného odběratele (Kostelecké uzeniny, a.s.), přičemž současně dohodli i společný postup a účast na jednání o zvýšení výkupní ceny jatečných kuřat u tohoto odběratele dne 14. prosince 2006, a podle této strategie postupovali, uzavřeli a plnili zakázanou dohodu o přímém určení prodejní ceny, která vedla k narušení hospodářské soutěže na

trhu živých jatečných kuřat – a tedy porušili § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“).

Žalobcům bylo uvedené jednání do budoucna zakázáno podle § 7 odst. 1 ZOHS a žalobcům byly uloženy pokuty – žalobci a) ve výši 3 528 000,- Kč, žalobci b) ve výši 8 248 000,- Kč, žalobci c) ve výši 596 000,- Kč, žalobci d) ve výši 590 000,- Kč, žalobci e) ve výši 434 000,- Kč a žalobci f) ve výši 343 000,- Kč.

Shora uvedený závěr žalovaný odůvodnil následujícími zjištěními:

Dne 13. prosince 2006 se v Jevišovicích uskutečnilo setkání několika producentů jatečné drůbeže. Podle zveřejněných tiskových zpráv mělo jít o schůzku sedmi jihomoravských chovatelů, kteří se dohodli na zastavení dodávek drůbeže zpracovatelům za předpokladu, že výkupní ceny nevzrostou alespoň o 1,- Kč na 20,- Kč za 1 kg. Ve společném prohlášení pak podle médií vyzvali ostatní chovatele, aby v roce 2007 neprodávali jatečná kuřata za ceny nižší než 20,- Kč za 1 kg. Schůzka dne 13. prosince 2006 následovala po předchozím jednání uskutečněném dne 11. prosince 2006 mezi žalobci a) a b) na jedné straně a Kostelecké uzeniny, a.s. na druhé straně. Protože odběratel Kostelecké uzeniny, a.s. nepřistoupil na návrh žalobců a) a b) na zvýšení nákupních cen a aktuálně platné ceny nepokrývaly výrobní náklady prvovýrobce, oba žalobci svolali na 13. prosince 2006 do sídla žalobce b) schůzku s dalšími soutěžiteli, kteří dodávají odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s., k jednání o ceně jatečných kuřat nabídnuté tímto odběratelem. Dne 12. prosince 2006 tedy jednatel žalobce a) telefonicky oslovil další producenty kuřat a pozval je na jednání do sídla žalobce a) na 13. prosince 2006. Předseda žalobce b) pak na tuto schůzku pozval novináře. Na tomto setkání byla přítomnými podepsána listina – „Prohlášení chovatelů drůbeže z jižní Moravy“. Z ní a z prohlášení účastníků schůzky pro novináře žalovaný dovodil společnou strategii účastníků schůzky při stanovování prodejní ceny kuřat od 1. ledna 2007 s cílem dosáhnout postupně navýšení ceny alespoň na 20,- Kč z 1 kg, a to zejména u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. Následující den (14. prosince 2006) se konalo jednání producentů drůbeže u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. které bylo předešlého dne dohodnuto v Jevišovicích. Na této schůzce za přítomnosti několika producentů kuřat vyjádřil odběratel Kostelecké uzeniny, a.s. souhlas se zvýšením nákupní ceny jatečných kuřat od ledna 2007 na 19,10 Kč/kg živé váhy (tj. o 10 hal.).

Tyto závěry žalovaného jsou napadeny jednotlivými žalobami žalobců a) – f).

Na shora uvedené rozhodnutí žalovaného navázalo rozhodnutí č.j. R138A, 147A-151A/2008 – 09232/2008/320 ze dne 5.5.2008, kterým byly zamítnuty rozklady a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, jímž byla mimo jiné i žalobci a) uložena povinnost nahradit náklady správního řízení před žalovaným.

Žalobce a) napadá i posléze uvedené rozhodnutí.

III. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce a) poukazuje na fakt, že žalobci se pravidelně a dlouhodobě scházejí za účelem vzájemné výměny informací v oblasti jejich podnikání. Cílem jejich setkávání je výměna zkušeností. V roce 2006 se situace v oblasti prodeje zhoršila natolik, že více než tři čtvrtiny roku byly výkupní ceny živých kuřat nižší než výrobní náklady. Další podnikání žalobce by za této situace bylo likvidační. Na schůzce uskutečněné dne 13. prosince 2006 a následně dne 14. prosince 2006 se žalobci sešli jako obvykle, nešlo tam jen o jednání o ceně, nýbrž také o posuzování všech ostatních možností řešení situace – nákup levnějších krmných směsí, zlepšení hospodaření s energiemi, zvýšení produktivity práce; chyběl tu jakýkoli projev vůle účastníků schůzek uzavřít zakázanou dohodu, na takové jednání by žalobci logicky nepozvali zástupce médií.

Žalobce a) podrobnější argumentací zpochybňuje postavení žalobců na relevantním trhu, dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, podle něhož již ze samotného faktu, že se žalobci setkali proto, aby diskutovali „své nesnáze“, se dá usuzovat na nekonformnost takového setkání. Stejně tak závěr uvedený v prohlášení ze dne 13. prosince 2006, podle něhož „...v opačném případě nebudou zastavovat jednodenní drůbež, odhaluje obchodní strategii chovatelů...“, nemá oporu ve skutkovém stavu, neboť takový postup by si žalobci nemohli dovolit. Společná vůle žalobců chovat se na trhu určitým způsobem dohodnuta ani jinak vyjádřena nebyla – a tato společná vůle ani neexistovala. Žalobcům se navíc nepodařilo dosáhnout zvýšení ceny pro Kostelecké uzeniny, a.s. na 19,10 Kč; to bylo podmíněno tzv. zatřídováním drůbeže, takže k žádnému zvýšení nedošlo. Jednání u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. neskončilo tak, že by bylo přistoupeno na zvýšení cen, s každým ze žalobců měly být ceny sjednávány individuálně (odpověď na otázky č. 7 – 9 a 13 ze strany svědka ing. Petra Cingra při výslechu konaném dne 13. února 2007). Pokud bylo na tomto jednání přislíbeno zvýšení ceny, nebylo to v důsledku společného nátlaku. Ani zvýšená frekvence jednání žalobců a) a b) s odběratelem Kostelecké uzeniny, a.s. nesvědčí pro závěr žalovaného; je logické, že v problematických situacích se frekvence obchodních jednání zvyšuje. Dohoda tedy uzavřena nebyla, žalobce a) jednal individuálně, jeho jednání nemohlo trvat „...cca po dobu půl roku...“, jak tvrdí žalovaný, neboť žalobce a) žádný turnus výkrmu kuřat nevyпустиł ani dodávky nezpozdíł, jednání žalobců nemohlo nijak deformovat soutěžní prostředí, potenciální dopad měl žalovaný opřít o ekonomickou analýzu, což neučinil. Nadto by se na jednání žalobců uplatnilo pravidlo *de minimis*, neboť společný podíl žalobců na relevantním trhu nepřesahuje 10%.

Žalobce a) poukazuje dále na rozpor v otázce úmyslu (přímý a nepřímý) a na argument žalovaného v bodě 138. napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že by se mohlo jednat nejvýše o nedbalost. S tím souvisí žalobní tvrzení, že pokuta byla žalobci a) uložena v nepřiměřené výši; nebylo důvodu zvyšovat pokutu o 25% z důvodu prokázání přímého úmyslu, žalovaný ani nemohl použít kritéria procenta z čistého obrátu, neboť žalobce a) vykazoval z tohoto podnikání ztrátu.

Žalobce a) tedy navrhuje, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí, *in eventum* aby snížil uloženou pokutu nebo od jejího uložení upustil.

Žalobce a) rovněž navrhuje zrušení navazujícího rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit náklady správního řízení před žalovaným ve výši 1 000,- Kč.

Žalobci b) a c) obdobnou argumentací zpochybňují správnost vymezení relevantního trhu a svého podílu na něm. Žalobci již v průběhu správního řízení namítali, že překážky přeshraničního obchodu se živými jatečnými kuřaty nejsou dány; žalovaný tu měl řádně prošetřit možnosti přepravy mezi státy, namísto toho pouze konstatoval, že veškerá produkce žalobců je obchodována za obdobných, sourodých podmínek toliko na území České republiky. Relevantní trh měl být geograficky vymezen jako trh širší, a tedy podíl žalobců b) a c) na tomto trhu by byl nižší, což by se nutně projevilo i v otázce výše pokuty.

Rovněž nebyly prokázány znaky dohody narušující hospodářskou soutěž. Klíčovým důkazem bylo podle žalovaného prohlášení ze dne 13. prosince 2006. Vzhledem k tomu, že situace na trhu byla v té době neúnosná – likvidační, žalobci se šli jen proto, aby upozornili na neutěšený stav, nikoli sjednocovali svůj postup a vynucovali si zvýšení ceny. Prohlášení bylo pouze propagační výzvou, která měla podle žalobců zalarmovat veřejné mínění. Není možné, aby byla fakticky realizována výzva ohledně tzv. zastavování kuřat, a to s ohledem na charakter a specifika obchodování s drůbeží (turnusový chov a následné dodávky). Prohlášení nebylo navíc pro žalobce závazné, neřídili se jím ani jinak v jeho důsledku nekoordinovali své chování. Zvýšení frekvence obchodních jednání v prosinci 2006 nedokazuje uzavření kartelové dohody, bylo pouhým logickým důsledkem situace na trhu. Nepodloženým je rovněž závěr žalovaného, podle něhož bylo dosaženo zvýšení ceny o 10 haléřů za kilogram právě v důsledku prohlášení. Kostelecké uzeniny, a.s. byly k takovému zvýšení připraveny za předpokladu zařídování kuřat. Prohlášení nadto nebylo ani ze strany odběratelů vnímáno jako prostředek nátlaku.

Žalobce c) nadto poukazuje na skutečnost, že on sám nedodává svoji produkci přímo žádnému z odběratelů (zpracovatelů), ale činí tak prostřednictvím Odbytového družstva Karlov, a tedy on sám nemohl ani vůči Kostelecké uzeniny, a.s., ani vůči jiným odběratelům vyvíjet s ostatními žalobci žádný nátlak.

Žalobci b) a c) rovněž zpochybňují výši uložené pokuty; argumentuje-li žalovaný svými zásadami postupu při ukládání pokut zveřejněnými v Informačním listu žalovaného č. 2/2007, pak tyto zásady byly publikovány po zahájení správního řízení, a tedy žalovaný je nemohl aplikovat. Kromě toho výše uložené pokuty neodpovídá délce trvání údajného porušení ZOHS (fakticky žalovaný vychází z toho, že plněna byla jen 14. prosince 2006, a sankci ukládá v kategorii „do jednoho roku“, a tedy nerozlišuje mezi jednodenním a jednoročním trváním deliktu) ani zanedbatelnému podílu žalobců na relevantním trhu a konečně ani dosavadní rozhodovací praxi žalovaného v případech závažnějších porušení ZOHS. Závěr

žalovaného o vážném porušení ZOHS byl učiněn bez ohledu na konkrétní okolnosti případu.

Žalobci b) a c) tedy rovněž navrhují zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobce d) proti napadenému rozhodnutí namítá, že žádné prohlášení na schůzce dne 13. prosince 2006 nepodepsal, neboť tam se podepisovala pouze prezenční listina. Nadto se této schůzky neúčastnil statutární orgán žalobce d), nýbrž pouze jeho zaměstnanec, který k žádnému podpisu ani žádnému jinému úkonu nebyl oprávněn. Žalobce d) měl na této schůzce výlučně „naslouchací“ úlohu, do jednání nezasahoval, k ničemu se nevyjadřoval. Žalobce d) se navíc neúčastnil jednání dne 14. prosince 2006 s Kosteleckými uzeninami, a.s. Tento žalobce tedy nečinil žádné kroky, z nichž by bylo možno usuzovat, že zakázanou dohodu narušující hospodářskou soutěž uzavřel a plnil.

Žalobce d) tedy rovněž navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobce e) zpochybňuje geografické vymezení relevantního trhu, neboť ten měl být vymezen jako celý trh Společenství, navíc bylo ve správním řízení prokázáno, že část produkce žalobců je vyvážena do zahraničí, aniž by to žalovaný zohlednil.

Pokud jde o hmotněprávní posouzení, tu žalobce e) zpochybňuje, že by z jednání žalobců bylo možno dovozovat skutečnou a vážnou vůli ohledně určení ceny. Již sama skutečnost, že k jednání byla přizvána média, svědčí o tom, že žalobci nehodlali ze svého jednání vyvodit závazky pro sebe, nýbrž pouze demonstrativně projevit nespokojenost se stavem fungování na trhu jateční drůbeže. Text prohlášení ze dne 13. prosince 2006 nezavazuje žalobce, ale vyzývá všechny producenty drůbeže k tržnímu chování, tj. k tomu, aby neprodávali drůbež pod výrobními náklady. Nadto příslib zvýšení ceny na jednání v Kostelecké uzeniny, a.s. nebyl důsledkem prohlášení ze dne 13. prosince 2006; toto zvýšení bylo avízováno již před uskutečněním schůzky, na níž vzniklo prohlášení. I přes jednání dne 14. prosince 2006 v Kostelecké uzeniny, a.s. nadále docházelo k prodeji drůbeže za individuální ceny – a údajná dohoda tak nebyla naplněna. I podle žalovaného by cena s ohledem na objektivní tržní podmínky patrně stoupala i bez dohody mezi účastníky, nicméně by se to stalo později – a to až v průběhu měsíce ledna 2007. To je podle žalobce e) závěr spekulativní.

Žalobce e) rovněž brojí proti výši pokuty; žalovaný nezohlednil, že navýšení ceny o 10 haléřů je zanedbatelné, navíc žalovaný při stanovování výše pokuty vycházel z čistého obrátu za rok 2006, přestože mu byly známy záporné hospodářské výsledky žalobce e) nejméně ve druhé polovině roku 2006. Pokuta je tedy likvidační.

Žalobce e) tedy navrhuje zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil.

Žalobce f) zejména namítá, že z textu prohlášení ze dne 13. prosince 2006 nelze dovodit dohodu o přímém určení ceny; jde o výzvu všem producentům drůbeže, aby neprodávali drůbež pod 20,- Kč, a z toho nelze dovozovat, že by se žalobci na určení

ceny dohodli. Navíc žalobce f) se jednání dne 13. prosince 2006 zúčastnil na telefonickou výzvu a nebylo mu předem nic známo o obsahu připravovaného jednání. Ve shodě s ostatními účastníky schůzky vnímal prohlášení jako demonstraci projevu nespokojenosti se stavem, jaký na trhu panoval. Nebylo prokázáno, že by účastníci schůzky vyjádřili záměr chovat se na trhu určitým způsobem, výzva vyplývající z prohlášení nikoho nezavazovala, všichni soutěžitelé se mohli na trhu i nadále chovat jako vzájemní konkurenti a vyjednat pro sebe jakoukoli cenu. Žalobce f) připomíná cíle sledované společnou zemědělskou politikou a dovozuje, že ochrana hospodářské soutěže tu nemůže mít přednost; má za to, že samotný stav, při němž nelze dlouhodobě dosáhnout ceny pokrývající výrobní náklady, je narušením hospodářské soutěže.

Rovněž žalobce f) zpochybňuje závěr žalovaného, že by cca 20 Kč za 1 kg živé váhy bylo dlouhodobějším cílem strategie žalobců. Rovněž zpochybňuje, že by došlo k realizaci dohody; cena byla i nadále vyjednáвана individuálně, zvýšení ze strany Kostelecké uzeniny, a.s. bylo vázáno na splnění podmínky tzv. zařídování. Účast na jednání by v případě žalobce f) postrádala smysl, neboť je součástí skupiny AGROFERT, tedy jedné hospodářské jednotky, a dodávky realizuje vůči několika odběratelům. Z listin přiložených k žalobě pak žalobce f) dovozuje, že nemohl ovlivnit cenu na trhu, naopak že cena na trhu byla výchozím bodem k určení konkrétní ceny s odběratelem. Ke zvýšení ceny došlo i z jiných, objektivních důvodů, přitom rozdíl mezi prosincovou (2006) a lednovou (2007) cenou nemůže být vnímán jako „zisk z dohody“.

Žalobce f) rovněž poukazuje na nejasnou dikci § 1 odst. 8 ZOHS, z něhož mohou producenti nabýt dojmu, že se na ně ZOHS nevztahuje, a k tomu mělo být přihlédnuto při stanovení výše pokuty. Stejně tak mělo být zohledněno, že trvání deliktu v pojetí žalovaného nepřesáhlo jeden den, což je časový úsek vylučující jakýkoli dopad na hospodářskou soutěž. Rovněž je vylučováno, že by se jednalo o úmyslný delikt, v rámci úvah o výši pokuty mělo být přihlédnuto k tomu, že žalobce f) neměl iniciační úlohu na jednání a neměl zjednání žádný profit, též mělo být přihlédnuto k tomu, že vymezený relevantní trh se vyznačuje závislostí dodavatelské strany na trhu a slabší vyjednávací pozicí ve vztahu k významným odběratelům.

Žalobce f) tedy navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, popř. aby samostatně zrušil výrokovou část III. napadeného rozhodnutí.

IV. Procesní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám setrvává na závěrech, které prezentoval v napadeném rozhodnutí, vyjadřuje se k jednotlivým žalobním tvrzením, odkazuje a využívá argumentace, jež má základ v napadeném rozhodnutí.

Žaloby tedy žalovaný nepovažuje za důvodné a navrhuje v celém rozsahu jejich zamítnutí.

V. Podstatné skutečnosti, správní spis

Z obsahu správního spisu zjistil soud zejména následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Na str. 48 spisu „P 848/06“ (součást správního spisu) je založeno „Prohlášení chovatelů drůbeže zjižní Moravy“, kde je uvedeno, že jej činí chovatelé, kteří ročně produkují 49.000 tun drůbežního masa, což představuje 16 % celorepublikové produkce. Konstatuje se, že nákupní cena jatečné drůbeže je pod úrovní výrobních nákladů producentů, neboť se zvýšila cena krmiv a rovněž se zvýšily náklady na energie v zimním období, čímž se prohlubuje ztráta producentů drůbeže. Prohlášení dále obsahuje výzvu všem producentům drůbeže v České republice, aby se začali chovat tržně a od 1. 1. 2007 neprodávali jatečnou drůbež pod 20,- Kč za kilogram živé váhy. V opačném případě nebudou chovatelé zastavovat jednodenní drůbež. Pod textem prohlášení jsou uvedeni „...Agroproduct, Sušárna Pohořelice, ZD Roštýn, ZEVA Chlístovice, ZD Petřín, Agrodružstvo Jevišovice, Promt Modřice...“, následuje poznámka v závorce, že „... nejsou zapsaní všichni...“.

Na str. 136 správního spisu je založena listina „Prezenční listina setkání chovatelů drůbeže 13.12.2006 v Jevišovicích“. Předtištěné sloupce jsou označeny jako „firma“, „jméno zástupce“, „roční produkce drůbežního masa (t)“ a „podpis“. Do každého řádku v rámci sloupce „podpis“ byl doplněn rukou psaný podpis, na jednotlivých řádcích ve sloupcích „firma“ a „jméno zástupce“ jsou čitelně rukou uvedeny údaje „Agroproduct Ing. Koubek“, „Sušárna Pohořelice“, „ZD ROŠTÝN ...“, „ZEVA CHLÍSTOVICE“, „KARLOV DOLÁK JAROSLAV“, „PETŘÍN TUREČEK“, „AGD Jevišovice RADA“, „SUŠÁRNA KUDRNA“, „PROMT ing. TESAŘOVÁ“, „PROMT ing. PESLOVÁ“, „AGD JEVIŠOVICE“.

Na str. 420 správního spisu je založena listina „Prohlášení chovatelů drůbeže zjižní Moravy“ (totožná listina, jaká je založena na str. 48 spisu „P 848/06“), kde v závěru „Chovatelé:“ je na předtištěné řádky doplněno 10 podpisů. Na str. 421 správního spisu je pak založena kopie téže listiny, kde k jednotlivým podpisům jsou doplněny údaje „SUŠÁRNA KUDRNA“, „PETŘÍN TUREČEK“, „KARLOV DOLÁK“, „AGROPRODUCT KUBEK“, „JEVIŠOVICE RADA“, „ROŠTÝN PITTNER“, „KALHOUS“, „ZEVA NOVOTNÝ“, „JEVIŠOVICE BRANDL“ a „SUŠÁRNA ŠTÁSTNÝ“.

Z ústního jednání s předsedou představenstva žalobce b) před žalovaným (str. 70 a násl. správního spisu) vyplynulo, že jednání dne 13. prosince 2006 svolali žalobci a) a b), žalobce b) „... si vzal na starosti média...“, žalobce a) „... pozval chovatele...“. „... Účast vyplývá z prezenční listiny...“, „... v případě PROMTu nebyla shoda mezi zúčastněnými zástupci o některých částech obsahu...“. Popisován je mechanismus, jak byla stanovena částka 20,- Kč. Text prohlášení byl sepsán při jednání, „... kdy každý z účastníků jednání řekl nějakou větu...“. Na ceně 20 Kč/kg, která je uvedena v prohlášení, se shodli přítomní jako na minimální úrovni. Na následném jednání v Kosteleckých uzeninách dosáhli chovatelé zvýšení nákupní ceny o 10 haléřů/kg. Dle

žalobce b) se tak stalo na základě prohlášení, které tomuto zpracovateli zaslal po jeho přijetí producenty.

Zároveň shora popsané prohlášení bylo odesláno jiným odběratelům; zástupce žalobce b) uvedl, že očekává, že „... i ostatní odběratelé půjdou s cenami nahoru...“ a že „... i těmto odběratelům ... zaslali prohlášení...“ (uvádění jsou odběratelé Rabbit Trhový Štěpánov, Raciola Uherský Brod, Libuš, a.s., PROMT Brno a někteří zahraniční odběratelé).

Předseda žalobce d) při ústním jednání (str. 80 a násl. správního spisu) uvedl, že byl dne 11. prosince 2006 u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s., kde jednal o zvýšení objemu dodávek z plánovaného rozšíření kapacity výkrmu brojlerů. Před ním tam jednali představitelé žalobce a) a b). Pak (12. prosince 2006) mu telefonoval předseda žalobce b), že svolává na 13. prosince 2006 do svého sídla jednání producentů kuřat. Protože se předseda žalobce d) sám zúčastnit nemohl, vyslal na jednání zaměstnance družstva „... na náslech...“. Ten dovezl z jednání prohlášení (varianta založená na str. 88 správního spisu, kde pod textem prohlášení jsou předepsány řádky na podpisy). Prohlášení údajně sepsal a přinesl předseda žalobce b). Následné schůzky dne 14. prosince 2006 u odběratele Kostelecké uzeniny se nikdo za žalobce d) neúčastnil.

Předseda žalobce f) na ústním jednání (str. 109 a násl. správního spisu) uvedl, že jednání dne 13. prosince 2006 se zúčastnil ekonom. Podle jeho vyjádření text prohlášení na jednání „... někdo přinesl, pravděpodobně zástupce pořadajícího Agrodružstva Jevišovice...“ (tedy žalobce b/). Prohlášení se údajně nepodepisovalo, podepsána byla pouze prezenční listina. Následujícího jednání u odběratele Kostelecké uzeniny se již účastnil předseda představenstva žalobce f).

Jednatel žalobce a) při ústním jednání (str. 117 a násl. správního spisu) potvrdil, že schůzku do Jevišovic svolal on a předseda žalobce b), a to na základě neuspokojivých výsledků jednání o ceně u odběratele Kostelecké uzeniny dne 11. prosince 2006. Jednání v Jevišovicích se dle jeho vyjádření zúčastnily pouze subjekty uvedené pod prohlášením. Text prohlášení vznikl tak, že „... každý řekl něco a zapsalo se to...“. Částka 20,- Kč uvedená v prohlášení je výše výrobních nákladů producentů. „... Cílem bylo, aby všichni výkrmci v republice tlačili na odběratele, aby zvedli ceny...“. Prohlášení údajně nebylo podepisováno, podepisovala se jen prezenční listina. Dne 14. prosince 2006 u odběratele Kostelecké uzeniny producenti opětovně žádali o zvýšení ceny, což zástupce odběratele měl údajně přislíbit. Jednání v Jevišovicích dne 13. prosince 2006 byl přítomen i druhý z jednatelů žalobce a), který uvedl, že „... v průběhu jednání v Jevišovicích bylo připraveno prohlášení...“ (varianta založená na str. 88 správního spisu s předtištěnými řádky na podpisy), které nikdo nepodepsal. Důvodem setkání producentů kuřat byla „... nízká realizační cena kuřat, která byla nižší než výrobní náklady; pokud by producenti nic neudělali, nesešli se, zkrachovali by...“.

Podle žalobce e), jak vyplývá ze str. 125 a násl. správního spisu, se tento žalobce jednání dne 13. prosince 2006 zúčastnil na pozvání zástupce žalobce a). Text

prohlášení „... vyplynul z jednání, kdy všichni producenti konstatovali, že se jim zvýšily náklady, takže za stávajících 19 Kč není možno kilogram živé drůbeže vyrobit. Částka 20 Kč byla konsensus - kompromis z různých návrhů...“. Prohlášení pak sepsal předseda žalobce b). Dne 14. prosince 2006 se pak jednatel žalobce e) zúčastnil s ostatními producenty jednání u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. na němž byla dohodnuta od ledna 2007 „... cena 19,10 Kč/kg ž.v. v I. jakosti, od února pak 19,40 Kč/kg...“.

Z prezenční listiny z jednání dne 13. prosince 2006 (str. 136 správního spisu) vyplývá, že mezi účastníky je nad rámec těch, s nimiž proběhlo ústní jednání, kromě „PROMT“ zapsán i „KARLOV“ a další nečitelné označení na třetím řádku. Zástupce žalobce c) pak uvedl, že schůzky v Jevišovicích dne 13. prosince 2006 se za něj zúčastnil ředitel společnosti a její obchodní zástupce. Tam se diskutovalo o nákladech a cenách jatečné drůbeže. Zástupci žalobce c) ovšem odešli z jednání dříve, v době, kdy ještě nebylo sestaveno prohlášení, o kterém se údajně dozvěděli až následující den u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s.; prohlášení neviděli a nepodepsali ho. Následného jednání u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. dne 14. prosince 2006 se zúčastnil obchodní zástupce. Odběratelem veškeré drůbeže od žalobce c) je Odbytové družstvo Karlov, jehož je žalobce c) členem. Drůbež pocházející od žalobce c) je přes odbytové družstvo následně dodávána i odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s.

Ke schůzce uskutečněné dne 13. prosince 2006 byli vyslechnuti svědci.

Podle svědkyně Ing. Tesařové (str. 319 a násl. správního spisu), byla na jednání v Jevišovicích účastníkům předkládána verze prohlášení s předtištěnými linkami, do kterých se producenti podepisovali. Diskutovalo se o nákupní ceně kuřat, „...padaly návrhy na 23 i 24 Kč/kg...“. Probírala se i otázka zastavení turnusů, avšak zde nebylo dosaženo shody. Ing. Tesařová ani její kolegyně z PROMT se k projednávaným záležitostem nevyjadřovaly a prohlášení nepodepsaly.

Tato svědkyně po návratu z Jevišovic sepsala zprávu ze služební cesty. Z ní se podává (str. 325 správního spisu), že Ing. Rada (žalobce b/) „...rozdal přítomným listinu s prohlášením ... se žádostí o připomínky...“ a že „...všichni přítomní podepsali...“.

Svědka Brandl (str. 341 a násl. správního spisu) byl rovněž účastníkem setkání producentů drůbeže v Jevišovicích a uvedl, že se tam „...hovořilo o nízké výkupní ceně brojlerů, vzrůstajících nákladech a zvyšujících se ztrátách z chovu kuřat. Přitom signál z jatek, tj. z Kosteleckých uzenin, byl takový, že nenavýší výkupní cenu...“. Závěry z jednání byly „...shrnuty v prohlášení, které sestavil Ing. Rada...“. Prohlášení bylo podle svědka vyhotoveno ve 2 typech: jeden s uvedením producentů a druhý s předtištěnými linkami, který se podepisoval. Prohlášení dle svědka podepsali všichni zúčastnění. Nikdo nevyjádřil svůj nesouhlas a nikdo neodešel před koncem jednání.

Z výslechu svědkyně Strakové (str. 414 a násl. správního spisu) se pak podává, že ta se podílela na přípravě jednání dne 13. prosince 2006 za žalobce b). Tato

svědkyně předala žalovanému listinu obsahující text prohlášení ze dne 13. prosince 2006 (str. č. 420 správního spisu). Prohlášení jí nadiktoval Ing. Rada (žalobce b/) po skončení jednání. Dokument se vytiskl a předal přítomným k podpisu. Svědkyně rovněž potvrdila existenci dvou verzí prohlášení; typ prohlášení s uvedením firem vznikl dříve, svědkyně sestavovala seznam firem dle prezenční listiny, protože se jí nepodařilo identifikovat všechny podpisy, připojila poznámku, že nejsou zapsáni všichni.

Z výsledku předsedy představenstva Kostelecké uzeniny, a.s. svědka Ing. Cingra (str. 275 a násl. správního spisu) se podává, že již dne 11. prosince 2006 proběhlo jednání se žalobci a) a b). Toto jednání inicioval jeden z nich, svědek uvádí, že nevěděl, že nakonec přijedou oba žalobci, zaskočilo jej to, je zvyklý jednat vždy jen s jedním dodavatelem v rámci jednoho jednání. Předmětem jednání byla smlouva na rok 2007, oba žalobci požadovali zvýšení ceny. Podle svědka však rozhodně neodešli s tím, že by se dohodli na zvýšení ceny. Následně se dne 14. prosince 2006 ráno dostavili nečekaně zástupci více dodavatelů; o toto jednání žádal Ing. Rada (žalobce b/), jednání se s jistotou zúčastnil on (tedy žalobce b/) a zástupce žalobce a), jehož jméno si svědek nepamatoval. Podle svědka přijeli s tím, že chtějí zvýšit ceny, svědek si nevzpomněl, že by „...řekli konkrétní číslo...“, trvali pouze na zvýšení cen. Nato svědek informoval zástupce dodavatelů, že odběratel Kostelecké uzeniny, a.s. je připraven zvýšit cenu na leden 2007 o 10 haléřů za předpokladu, že „...ta která firma přistoupí na zařídování kuřat...“. Podle svědka v podstatě všichni dodavatelé chtějí zvýšit ceny, prohlášením ze dne 13. prosince 2006 však neargumentovali.

Spisem prochází rovněž DVD s reportáží České televize o schůzce dne 13. prosince 2006 (přepis na str. 305 správního spisu). Ing. Rada (žalobce b/) pro média uvádí: „...Pokusíme se v nejbližších dnech jednat s jatkami ohledně zvýšení ceny, v případě, že se to nepodaří, tak chovatelé nebudou produkovat drůbež...“, Ing. Kudrna (žalobce a/) pak uvádí: „...Pojedeme tam s tím, aby se nákupní cena od ledna zvýšila na 20...“.

VI. Právní posouzení

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žaloby přípustné (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Soud rozhodoval o žalobách bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.; žalobci a) a c) s takovým postupem souhlasili, ostatní účastníci se k výzvě soudu ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřili.

Nejprve se soud zabýval argumentací žalobců směřující do geografického vymezení relevantního trhu a postavení žalobců na něm.

Podle definice relevantního trhu (§ 2 odst. 2 ZOHS a interpretačně též Oznámení Evropské komise o definici relevantního trhu pro účely soutěžního práva Společenství, Úřední věstník C 372 ze dne 9.12.1997) náleží k jednomu relevantnímu

trhu takové území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedních území. Základním vodítkem pro vymezení relevantního trhu je tedy odlišnost podmínek soutěže na dvou územích. Může jít například o různost cenových hladin stejných výrobků, rozdílnost spotřebitelských preferencí, odlišnost velikosti tržních podílů soutěžitelů v sousedních oblastech. Hlavní otázkou tedy je, jakým způsobem určit teritorium, ve kterém se posléze zkoumá konkurenční prostředí, tržní podíly soutěžitelů, dopady jednání na hospodářskou soutěž apod. V praktické činnosti soutěžních úřadů se nejčastěji rozlišují dva geografické trhy; jednak trhy národní (vnitrostátní, celostátní), jež vzhledem ke vzdálenostem mezi jednotlivými místy a s ohledem na současné logistické možnosti převládají, a kromě toho trhy místní. Zároveň ovšem definice relevantního trhu nebrání tomu, aby byl relevantní trh vymezen širěji než toliko územím jednoho státu. Z teritoriální působnosti českého i slovenského zákona (§ 1 odst. 3 a 4 ZOHS) vyplývá, že ZOHS slouží k ochraně hospodářské soutěže na trhu v České republice. Jestliže však okolnosti případu ukazují na skutečnost, že relevantní trh je geograficky širší (tj. pokud k nabídce a poptávce po určitém statku, který byl předtím určen jako relevantní zboží, dochází na území větším, než je teritorium České republiky, na němž jsou soutěžní podmínky homogenní), nebrání žádné ustanovení ZOHS tomu, aby byl relevantní trh geograficky vymezen jako nadnárodní (širší než vymezený územím České republiky). Tato situace může nastat např. tehdy, pokud je určitý výrobek tak specifický, že se jeho výrobou a obchodem s ním celosvětově zabývá jen několik subjektů a množství prodaných jednotek se počítá na jednotlivé kusy. V takových případech by „národní vymezení trhu“ mohlo vést logicky k zavádějícím závěrům. Zkoumat je v tomto směru třeba především existenci možných bariér, pro které jedna zeměpisná oblast nemůže tvořit s druhou jeden relevantní trh. Jeden přístup akcentuje sledování tržních podílů. Pokud mají dvě oblasti tvořit jeden geografický relevantní trh, pak musí být tržní podíly vedoucích společností prodávajících relevantní výrobek v obou oblastech podobné. Nicméně důvodů, proč se tržní podíly ve dvou místech liší, může být více, a proto je přínosné spíše sledovat důvod této odlišnosti. Druhou indicií mohou být rozdíly v cenách. Pokud mezi dvěma místy takové rozdíly existují, pak tato dvě místa nejspíše náležejí k rozdílným geografickým trhům. Toto docela dobře může platit v rámci jednoho státu. Na úrovni evropského trhu se musí při sledování tohoto kritéria zohlednit i jiné skutečnosti. Jde zejména o potřebu vynaložit dodatečné náklady na přepravu zboží, na zvláštní hygienická, veterinární či rostlinolékařská vyšetření či na registrační řízení, která doposud nejsou unifikována, resp. příslušné certifikáty nejsou uznávány. Na druhou stranu zvýšené náklady nemusí výrobce ve prospěch cenové jednoty promítnout do zvýšené ceny. Předmětem sledování je také možnost přenosu poptávky mezi dvěma územími, jakož i možnost přenosu nabídky. Pokud lze volně přenést poptávku z jednoho místa do druhého, pak obě místa tvoří jeden geografický relevantní trh. Přenosu poptávky ze strany odběratelů může stát v cestě množství různých překážek. Těmi jsou zejména náklady na přepravu zboží (jejich význam klesá s tím, jak se zvyšuje poměr ceny k váze zboží ve prospěch ceny, bagatelnější roli hraje u výrobků s vysokou přidanou hodnotou, významnější pak typicky u některých surovin), nedostatek znalostí ohledně příležitostí nebo cen relevantního výrobku v jiných oblastech, věrnost značce, dobrá pověst výrobku, dlouhodobé smlouvy, věrnostní rabaty. Pokud jsou sledována a porovnávána místa v různých státech,

přistupují další bariéry, např. preference domácího zboží, překážky jazykového a kulturního charakteru či ochranná opatření státu apod. Většina nastíněných překážek může být překonána tržně silnými soutěžiteli, kteří si mohou dovolit nákupy v takových množstvích, v nichž se dodatečné náklady rozplynou. Absenci možnosti přenosu poptávky lze nahradit přenosem nabídky.

Vymezení širšího než národního trhu tedy přichází v úvahu, jak je žalobně namítáno, nicméně právě uvedená hlediska by měla být zkoumána tehdy, pokud k uskutečňování dodávek mezi jednotlivými oblastmi vůbec dochází, popř. pokud k nim sice nedochází, avšak lze předpokládat, že je tento aktuální stav způsoben např. nedokonalou logistickou situací, která však v blízké budoucnosti bude zlepšena a z tohoto důvodu se dodávky „rozběhnou“. Neexistence přeshraničních obchodů, popř. jejich existence pouze v zanedbatelné míře, silně indikuje potřebu vymezit relevantní trh nejvýše jako národní. Aby tedy bylo vůbec možné uvažovat o územním rozšíření geografického relevantního trhu, dovozy do dané oblasti by měly být uskutečňovány dodavateli zejména z oblastí mimo toto území. Například Evropská komise ve věci „*Preem Skandinaviska Raffinaderi*“ (rozhodnutí COMP/M.3291) při prověřování dodávek rafinérských nemaloobchodních produktů brala do úvahy vysokou intenzitu vývozu a dovozu v konkrétním regionu – a právě a na základě toho určila, že z geografického hlediska relevantní trh představuje oblast „minimálně skandinávského regionu“. V právě posuzované věci žalovaný ovšem nezjistil žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by se měla v blízké době změnit situace tak, že by se, např. po odstranění logistických komplikací, měly přeshraniční obchody „rozběhnout“. Ani žalobci na žádné skutečnosti v tomto směru nepoukazovali. Za tohoto stavu je rozhodující aktuální stav přeshraničního obchodu se zbožím, pro které byl relevantní trh vymezen z hlediska věcného (výrobního), tj. odpověď na otázku, zda k přeshraničním obchodům vůbec dochází. Tu za podstatné považuje soud zjištění žalovaného, že jediným vývozcem zboží je žalobce b). Ten však vyváží množství zboží nedosahující ani 1% jeho produkce. Celkové vývozy z České republiky přitom nečiní ani 2% produkce všech soutěžitelů působících na věcně vymezeném relevantním trhu v České republice. Vyjma žalobce b) tedy žalobci na trzích mimo území České republiky nedosahují žádného postavení, postavení žalobce b) mimo území České republiky je zanedbatelné. Produkce žalobců je tedy obchodována téměř výlučně na území České republiky. Na jiných územích žalobci nepůsobí, nestřetává se tam jejich nabídka s poptávkou. Tento fakt, jak jej žalovaný souhrnně podává zejména v bodech 92., 93. a 102. napadeného rozhodnutí, považuje soud za rozhodující, na základě kterého lze učinit závěr o geografickém vymezení relevantního trhu výlučně územím České republiky. Žalovaný se zabýval vývozy a dovozy jednotlivých žalobců, zabýval se také celkovými dovozy a vývozy do České republiky a z České republiky. Za tohoto stavu nebylo zapotřebí zabývat se v téže míře podrobností dalšími otázkami, jak je soud shora naznačil, i ostatní argumenty žalovaného podávané z bodů 94. až 100. napadeného rozhodnutí jsou především argumenty podpůrnými, jež žalovaný použil pro vypořádání rozkladových námitek jednotlivých žalobců, jak vyplývá z jednotlivých rozkladů. Pokud jde o dílčí závěr žalovaného, žalobně zpochybňovaný, že přeprava zboží na větší vzdálenosti tu představuje významnou bariéru přeshraničního obchodu, pak údaje ČSÚ zveřejněné v dokumentu „Zemědělství – 4.

čtvrtletí 2006“ ze dne 26.1.2007, jímž bylo rozkladově argumentováno, hovoří o minimálních překážkách obchodu obecně se živou drůbeží, nijak z ní nevyplývá, že by totéž mělo automaticky platit pro obchod s brojlery. V bodu 27. vyjádření k žalobám v této souvislosti žalovaný správně poukazuje na to, že žalobce f) naopak omezenou možností realizace své produkce „vzdálenějším odběratelům“ argumentoval v žalobě zdejšímu soudu. Pak i tento dílčí závěr žalovaného v otázce bariér přeshraničního obchodu považuje soud za přílehlavý. Klíčovým faktem tu za právě popsaných okolností ovšem i nadále zůstává faktická neexistence přeshraničního obchodu se zbožím, pro které byl vymezen věcný (výrobní) relevantní trh. Skutkový stav byl tedy v tomto ohledu žalovaným zjištěn dostatečně a závěr ohledně geografického vymezení relevantního trhu oporu ve skutkovém stavu jednoznačně má.

Byl-li relevantní trh po stránce geografické vymezen správně, pak nejsou důvodnými ani žalobní tvrzení směřující do podílu žalobců na tomto trhu. Pokud žalobci a), b) a c) v rozkladech zpochybňovali nesprávné stanovení tržních podílů s ohledem na jejich produkci, pak vypořádání těchto tvrzení žalovaným zejména v bodech 106. až 113. napadeného rozhodnutí považuje soud za vyčerpávající a nemá, jak by je doplnil. Souhrnně tedy soud uzavírá, že žalobní tvrzení směřující proti vymezení relevantního trhu a postavení žalobců na něm důvodnými nejsou.

Následně se soud zabýval žalobními tvrzeními směřujícími do hmotněprávního posouzení jednání žalobců z pohledu § 3 odst. 1 ZOHS.

Podle § 3 odst. 1 ZOHS dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále pod společnou legislativní zkratkou „dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud ZOHS nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud žalovaný nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. ZOHS tedy pracuje s pojmem „dohody narušující soutěž“, kdy za takové dohody jsou považovány dohody v užším smyslu, uzavírané mezi soutěžiteli, z nichž některé mohou, ale nemusí být „smlouvami“ ve smyslu občanskoprávním, resp. obecně „právními úkony“ ve smyslu občanskoprávním, dále pak rozhodnutí sdružení soutěžitelů a konečně jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobců představuje „první typ“ dohod podle § 3 odst. 1 ZOHS, tedy „dohodu v užším smyslu“.

Z pohledu uplatněných žalobních tvrzení je třeba nejprve podrobněji předeslat, co se v aplikační praxi takovou dohodou rozumí. Tyto postuláty se pak nutně projeví v úvahách o povaze jednání žalobců z pohledu § 3 odst. 1 ZOHS. Výklad pojmu „dohoda“ je konstantně podáván extenzivně, neboť za „dohody“, odlišně od pojmu „smlouva“ ve smyslu soukromoprávním a „dohoda“ ve smyslu běžného chápání významu tohoto slova, jsou považována v zásadě jakákoli ujednání, z nichž vyplývá vůle soutěžitelů určitým způsobem v budoucnu jednat, určitým směrem své budoucí jednání zaměřit. Ujednání tohoto typu pochopitelně není nutno uzavírat písemně, taková ujednání nadto nemusí splňovat podmínky stanovené právem soukromým pro

jejich „platnost“. Pro vznik takové dohody není třeba odstranit vše, co by mohlo vést ke vzniku rozporů ohledně povinností jednotlivých soutěžitelů na „dohodě“ zúčastněných (jak pro smlouvy stanoví § 43 občanského zákoníku); stejně tak nelze „návrh na uzavření dohody“ vnímat coby projev vůle, směřující k uzavření dohody, jenž je určen jedné nebo více určitým osobám, který by takovým návrhem měl být pouze tehdy, pokud je dostatečně určitý a vyplývá z něj vůle navrhovatele, aby byl vázán v případě jeho přijetí (jak pro smlouvy stanoví § 43a odst. 1 občanského zákoníku). Totéž platí pro akceptaci návrhu „dohody“. Žalobní argumentace poukazující na to, že snad nebyla prezentována přesná vůle žalobců chovat se na trhu určitým způsobem, že ze setkání uskutečněného dne 13. prosince 2006 nevyplývaly pro žalobce jasné, přesné a konkrétní závazky, tedy že nebylo v žádných určitých směrech pro žalobce závazné, tu nemůže být důvodnou.

Shora podaný extenzivní výklad „dohody“ podle § 3 odst. 1 ZOHS má oporu v dosavadní rozhodovací praxi soudů rozhodujících (o porušení věcně totožného čl. 81 odst. 1 Smlouvy ES) na komunitární úrovni. Evropský soudní dvůr v rozsudku „*Chemiefarma*“ (C-41/69, 1970, ECR-0661) výslovně konstatoval, že pro kvalifikaci jednání jako „dohody“ postačí, že byla vyjádřena společná vůle chovat se na trhu určitým způsobem. Prvek závaznosti, jak je žalobně zpochybňován, tu tedy nemusí být splněn. Stejně tak nelze neexistenci „dohody“ dovozovat ze skutečnosti, že dohoda nebyla v praxi „naplněna“ (plně realizována), což odpovídá závěru Evropského soudního dvora ve věci „*Grundig/Consten*“ (C-56/64, 1966, ECR-0229). Byť by tedy k realizaci existujícího konsensu mezi více soutěžiteli ještě perfektně nedošlo, tento stav nebrání tomu, aby bylo možno dovozovat projevenou vůli korespondující s existujícím konsensem; vůle je tedy realizována i přesto, že nebyla realizována v právním smyslu perfektně (realizace nebyla dokonána), popř. že se nejedná o „dohodu“ právně vymahatelnou, přitom vůle směřuje k ovlivnění budoucího soutěžního chování na trhu (tu v otázce ceny zboží pro odběratele). Toto pojetí odpovídá též závěru Soudu první instance např. ve věci „*Polypropylen*“ (T-1/89, 2001, ECR III-0867); tu dospěl soud k závěru, že jakýkoli konsensus mezi subjekty pohybujícími se na trhu spočívající v regulaci jejich budoucího soutěžního chování je postačující k tomu, aby došlo ke vzniku zakázaných protisoutěžních omezení ve formě „dohody“, které mají vliv na jejich autonomii a nezávislost. „Dohodou“ v pojetí § 3 odst. 1 ZOHS může být i jednání, které může započít typicky jednostranným jednáním (v této právní věci snahou svolat schůzku na 13. prosince 2006 „aktivnějšími“ soutěžiteli), kde existence konsensu dalších soutěžitelů je dovozována z následné reakce adresátů takového zpočátku jednostranného jednání (v této právní věci z připojení se ostatních - „méně aktivních“ soutěžitelů ke snaze vyvolat tlak na sladění budoucího soutěžního chování účastníků schůzky dne 13. prosince 2006 i ostatních soutěžitelů, vůči nimž výzva podávaná z prohlášení ze dne 13. prosince 2006 směřovala); toto pojetí „dohody“ potvrdil Evropský soudní dvůr ve věcech „*BMW Belgie*“ (C-32/78, C-36-82/78, 1979, ECR-2435) či „*Sandoz*“ (C-277/87, 1990, ECR I-0045).

V právě projednávané věci podává skutková věta napadeného rozhodnutí protisoutěžní jednání všech žalobců tak, že žalobci a) – f) se dne 13. prosince 2006 na schůzce dohodli na společné strategii stanovování prodejní ceny jatečných kuřat platné od 1. ledna 2007, a sice s cílem dosáhnout postupně výše ceny alespoň 20,- Kč za 1 kg živé váhy v I. jakostní třídě, a to zejména u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s., přičemž současně dohodli i společný postup a účast na jednání o zvýšení výkupní ceny jatečných kuřat u tohoto odběratele dne 14. prosince 2006, a podle této strategie postupovali. Je tedy třeba zabývat se tím, zda všechny tyto prvky jednání žalobců naplnilo, a pokud ano, zda takové jednání zároveň naplnilo materiální podmínku narušení hospodářské soutěže podávanou z § 3 odst. 1 ZOHS, tedy zda narušilo hospodářskou soutěž na vymezeném relevantním trhu (žalovaný tu nedovodil výlučně potenciální, nýbrž skutečné narušení hospodářské soutěže).

Předně je tedy zapotřebí zabývat se tím, zda se všichni žalobci dne 13. prosince 2006 na schůzce dohodli na společné strategii stanovování prodejní ceny jatečných kuřat platné od 1. ledna 2007. Tento závěr s přihlédnutím ke shora uvedenému vnímání „dohody“ podle § 3 odst. 1 ZOHS má soud za prokázaný. Klíčovým důkazem tu jsou skutečnosti podávané ze samotného prohlášení ze dne 13. prosince 2006, podle kterého jsou producenti drůbeže v České republice vyzýváni k tomu, aby se začali „chovat tržně“, konkrétně tedy aby od 1. ledna 2007 neprodávali jatečnou drůbež pod 20,- Kč za kilogram živé váhy. Jasně je tedy deklarována vůle sladit budoucí soutěžní politiku každého jednotlivého producenta drůbeže v České republice, jasně je deklarováno datum, od kterého má být soutěžní politika takto sladěna a jednotně uplatňována (od 1. ledna 2007), jasně je identifikováno pravidlo, které má být při budoucím soutěžním chování dodrženo (neprodávat jatečnou drůbež pod 20,- Kč za kilogram živé váhy). Přestože vznik textu tohoto prohlášení a aktivní roli v celém procesu jeho přípravy i ve snaze sladit budoucí soutěžní chování lze zřetelně přičítat žalobcům a) a b), když sami tito žalobci potvrdili, že jednání dne 13. prosince 2006 svolali (žalobce b/ „... si vzal na starosti média...“, žalobce a/ „... pozval chovatele...“) a že se tak stalo v časové návaznosti na předchozí neúspěšná jednání žalobců a) a b) u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. (existence tohoto předchozího jednání byla potvrzena i svědecky), text prohlášení vyjadřuje vůli všech soutěžitelů, kteří se na jeho přípravě podíleli – tedy všech žalobců. Přestože nemuseli mít všichni žalobci před zahájením jednání dne 13. prosince 2006 podrobné informace o obsahu jednání a tom, jaký má být z tohoto jednání „výstup“, průběh jednání, jak vyplynul z dokazování, zřetelně dokládá, že všichni žalobci vycházeli ze svých zvýšených nákladů, tato skutečnost byla jasně deklarována, jasně bylo deklarováno i to, že „... za stávajících 19,- Kč není možno kilogram živé drůbeže vyrobit...“ a byl deklarován i „... signál z jatek, tj. z Kosteleckých uzenin...“, že tento odběratel „... nenavýší výkupní cenu...“.

Svědecky pak má i soud ve shodě se žalovaným za prokazané, že se o ceně kuřat diskutovalo, že padaly různé návrhy („... na 23 i 24 Kč...“) a že výsledná částka ve výši 20,- Kč byla „kompromisem“. Přestože nemuselo být dosaženo shody ohledně otázky tzv. zastavení turnusů (i tato diskuse a tato neshoda byla svědecky prokázána), snaha unifikovat budoucí soutěžní chování tak, že bude požadováno 20,- Kč za

kilogram, a snaha vyvinout na odběratele společný, a tedy efektivnější tlak, než který by mohl vyvinout každý ze soutěžitelů samostatným jednáním, jsou prokázány.

Shoda vůle všech žalobců ohledně unifikace budoucího soutěžního chování byla přitom zřetelně materializována v textu prohlášení; byl-li jeden z typů prohlášení vyhotoven s předtištěnými linkami, na které se účastníci schůzky podepisovali, pak podpis těch osob, které se na tyto linky podepisovaly, nevyjadřuje pochybnosti v tom směru, že se tyto osoby k prohlášení, byť mohlo být předem rámcově připraveno a diskuse k němu „moderována“ (podle vyjádření svědků „...každý něco řekl a zapsalo se to...“, „...každý z účastníků jednání řekl nějakou větu...“, „...prohlášení, které sestavil ing. Rada...“) některými „aktivnějšími“ účastníky schůzky, jasně připojují. Nešlo tu přitom toliko o podpis prezenční listiny, jak je žalobně tvrzeno, ale o podpis textu prohlášení; jde o dva samostatné dokumenty, přitom podpisy na prezenční listině vyplývají z této listiny založené ve správním spisu na str. 136 a podpisy samotného prohlášení jsou pak prokázány listinou založenou ve správním spisu na str. 420 (s identifikací podepisujících osob pak na str. 421).

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobci a) – f) znali závěr schůzky ze dne 13. prosince 2006 a tento závěr si podpisem prohlášení osvojili. Tvrdí-li žalobci c) a d), že uvedené prohlášení nepodepsali, pak toto tvrzení neodpovídá listině založené na str. 420 správního spisu (s doplněním identifikace podepisujících na str. 421 správního spisu); žalobce c) přitom nezpochybňuje podpis „Dolák“, žalobce d) nezpochybňuje podpis „Tureček“, podpis zástupce žalobce c) navíc vyvrací žalobní tvrzení tohoto žalobce, že o prohlášení nevěděl, neboť z jednání odešel dříve, než bylo prohlášení podepisováno; jeho podpis navíc koresponduje s tím, co bylo svědecky prokázáno – podle svědka p. Brandla i svědkyně ing. Tesařové podepsali prohlášení všichni zúčastnění, podle svědka p. Brandla nikdo nevyjádřil svůj nesouhlas a nikdo neodešel před koncem jednání.

V textu prohlášení je tedy jasně materializována společná vůle žalobců a) – f) chovat se v budoucnu na trhu určitým způsobem, tj. neprodávat zboží pod úrovní 20,- Kč za kilogram živé váhy. Žalobci a) – f) apelovali na producenty drůbeže, konkrétně je vyzývali k postupu, který bude unifikovaný (společný ze strany všech producentů drůbeže) a který bude spočívat v požadavku na zvýšení ceny, zároveň zřetelně odhalili svoji budoucí soutěžní strategii, tj. jasně deklarovali, že od nich lze takový postup do budoucna očekávat. Vyloučili tak nejistotu ohledně jejich budoucího soutěžního chování, neboť došlo k jejich vzájemnému zprostředkování si záměru jejich budoucího soutěžního chování.

Namítají-li žalobci, že se jednání dne 13. prosince 2006 nezúčastnily vždy osoby, které by byly oprávněny jménem žalobců jednat, pak tato skutečnost na charakteru jednání ničeho nemění. Nemusí-li ke vzniku „dohody“ být splněny podmínky podávané z práva soukromého, jak soud shora podal, pak ani nedostatek oprávnění uskutečňovat právní úkony jménem nebo za žalobce není překážkou kvalifikace jednání jako protiprávního podle § 3 odst. 1 ZOHS. Stejně tak překážkou takové kvalifikace nejsou objektivní podmínky na trhu, jak na ně žalobci poukazují;

ani stav, kdy podnikání by bylo pro žalobce likvidační, jak uvádějí, je neliberuje ze společného postupu, kterým je nahrazeno jejich individuální soutěžní chování. Jednání žalobců na schůzce dne 13. prosince 2006 nelze vnímat coby „projev vůle směřující k uzavření zakázané dohody“, nýbrž coby „projev vůle směřující k unifikaci budoucího soutěžního chování“. To, že byla tímto postupem uzavřena zakázaná dohoda, je již právní kvalifikací. Lze sice vyjádřit výhradu ke konstatování žalovaného, že již ze samotné skutečnosti, že se žalobci setkali proto, aby diskutovali své nesnáze, lze usuzovat na nekonformnost takového setkání, zvláště pokud žalobci „v nesnázích“ skutečně byli a pokud se takto setkávali pravidelně (posuzována je navíc „dohoda“, nikoli „jednání ve shodě“, kde by tento prvek kontaktu mezi žalobci měl své významné místo), nicméně prokázáno je, že na tomto setkání se o ceně diskutovalo a budoucí cenová politika je součástí prohlášení ze dne 13. prosince 2006 (i např. sám žalobce a/ v žalobě uvádí, že „...nešlo jen o jednání o ceně...“ – a tedy „také“ o ceně, fakticky ani žádný ze zbylých žalobců tento fakt nezpochybňuje).

Pokud jde o další jednotlivé dílčí námitky žalobců k fázi uzavření dohody, ty také důvodnými nejsou. Závěr žalovaného o tom, že prohlášení představuje apel na producenty brojlerů ke sjednocenému soutěžnímu chování ve vztahu k ceně jatečné drůbeže a odhaluje obchodní strategii chovatelů, je závěrem přiléhavým zjištěným skutečností. Vůle žalobců chovat se v budoucnu na trhu určitým způsobem z něj jednoznačně vyplývá. Faktické možnosti realizace výhrůžky ohledně tzv. zastavování drůbeže tu nemají podstatného významu; jednalo se zřetelně o prvek, který měl zvýšit tlak žalobců na odběratele. Samo zvýšení frekvence obchodních jednání v prosinci 2006 sice uzavření zakázané dohody nedokazuje, jak je žalobně namítáno, nicméně i tato skutečnost je podstatným prvkem v logickém výkladu časové posloupnosti jednotlivých kroků, které žalobci před 13. prosincem 2006 a po tomto datu uskutečňovali; zejména jde o významný prvek, který potvrzuje aktivnější účast žalobců a) a b) v kartelu (právě tito žalobci nebyli na předchozím jednání úspěšní, právě tito žalobci schůzku dne 13. prosince 2006 iniciovali a právě tito žalobci iniciovali i realizaci výstupu odpovídajícímu závěrům této schůzky u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s.).

Argumentace významem společné zemědělské politiky v porovnání s významem zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž taktéž nemůže shora uvedené závěry vyvrátit. Rozhodující tu je naplnění materiální podmínky narušení hospodářské soutěže konsensuálním jednáním žalobců, a ta, jak je shora uvedeno, naplněna byla. Pokud jde o problematiku ustanovení § 1 odst. 8 ZOHS, toto ustanovení nebylo nikdy v minulosti judikováno tak, že by se na oblast zemědělství neměl ZOHS vůbec vztahovat; i při problematičnosti legislativní úpravy zvláštního postavení obchodu se zemědělskými produkty v ZOHS je v § 1 odst. 8 ZOHS jasně odkazováno na podmínku souladu s právem Evropských společenství, přitom z čl. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 62/1962 je jasně podáváno, že jakékoli vynětí, jež mělo být promítnuto i do textu ZOHS, se nevztahuje na aktivity směřující ke stanovování cen, jako tomu bylo v tomto případě.

Z pohledu uzavření zakázané dohody narušující hospodářskou soutěž není také rozhodující, jakým distribučním kanálem jednotliví žalobci realizovali dodávky zboží na trh, tj. zda sami nebo prostřednictvím jiných osob coby zprostředkovatelů jejich produkce. I žalobci c) a f) byli účastníky schůzky dne 13. prosince 2006, i oni projeví vůli unifikovat budoucí soutěžní chování, i oni se podíleli na vytvoření tlaku na odběratele ohledně své vlastní produkce, a to bez ohledu na způsob distribuce jejich zboží. Samotný fakt, že se bez ohledu na tuto skutečnost spolupodíleli na vytvoření společného prohlášení, nepochybně přispěl ke smyslu takového prohlášení, jímž byla deklarace srozumění se zamýšlenými podmínkami dodávek směřující k zajištění dostatečné efektivitě jednotného tlaku na odběratele ze strany všech žalobců – tedy i těch žalobců, kteří svoje zboží nedodávají svým odběratelům napřímo.

Pokud jde o případné koluzivní jednání na poptávkové straně (mezi odběrateli), popř. o provázanost odběratelů (součást jedné ekonomické jednotky), pak i kdyby k němu docházelo a pokud by chování žalobců mělo být zčásti obranou proti takovému jednání, žádný liberační důvod pro žalobce by to z pohledu kvalifikace jednání podle § 3 odst. 1 ZOHS nemohlo představovat.

Je-li nadto namítáno, že by se na jednání žalobců mělo uplatnit pravidlo výjimky *de minimis*, pak ani toto tvrzení není bez ohledu na společný podíl žalobců na vymezeném relevantním trhu důvodným, neboť podle § 6 odst. 1 písm. a) ZOHS (v rozhodujícím znění, tedy ve znění před novelou provedenou zákonem č. 155/2009 Sb.) se sice zákaz dohod podle § 3 odst. 1 ZOHS nevztahuje na horizontální dohodu, pokud společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahuje 10 %, nicméně podle § 6 odst. 2 písm. a) ZOHS v témže znění se vynětí ze zákazu dohod podle § 6 odst. 1 ZOHS netýká mimo jiné právě horizontální dohody o přímém nebo nepřímém určení cen, i když splňuje podmínky stanovené v § 6 odst. 1 ZOHS. Souhrnně řečeno tedy na dohodu o přímém nebo nepřímém určení cen uzavřenou v horizontálním vztahu, což je právě případ posuzovaného jednání žalobců, se pravidlo *de minimis* podávané z § 6 ZOHS ve shora uvedeném znění neaplikuje.

Za tohoto stavu je zapotřebí zabývat se tím, zda má ve skutkových zjištěních oporu závěr žalovaného, podle něhož cílem bylo dosáhnout postupně výše ceny alespoň 20,- Kč za 1 kg živé váhy v I. jakostní třídě zejména u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. S tím přímo souvisí i další prvek žalobcům vytýkaného jednání, tj. zda žalobci současně dohodli i společný postup a účast na jednání o zvýšení výkupní ceny jatečných kuřat u tohoto odběratele dne 14. prosince 2006, a podle této strategie také postupovali.

Je-li deliktní jednání podle skutkové věty obsažené v rozhodnutí žalovaného spatřováno v tom, že cíle, jak se ohledně něj soud shora se závěrem žalovaného ztotožnil, mělo být dosaženo zejména u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s., pak i tento závěr musí mít oporu v podkladu rozhodnutí. Tento závěr nelze dovozovat z televizní reportáže, kde reportérka končila slovy „...*Jihomoravští chovatelé dodávají kuřata hlavně do Kosteleckých uzenin. Právě tam chtějí vyrazit už zítra a vyjednávat o nových cenách...*“ (nejvýše to může podpůrně znamenat, že se reportérce této

informace v průběhu 13. prosince 2006 od některého ze žalobců dostalo), nýbrž ze skutečného chování jednotlivých žalobců. Konkrétně je to třeba dovozovat z průběhu schůzky dne 13. prosince 2006, z kroků jednotlivých žalobců před tímto datem a po něm.

Ve shodě se žalovaným má soud za prokázané, že schůzka se uskutečnila v bezprostřední reakci na předchozí neúspěšné jednání žalobců a) a b) u tohoto odběratele a z podnětu těchto dvou žalobců. Tito žalobci tedy byli „aktivními“, jak dovozuje žalovaný (souhrnně zejména v bodech 127., 130., 134. a 135. napadeného rozhodnutí). Okamžitá realizace kroků směřujících k dosažení cíle vyjádřeného v prohlášení ze dne 13. prosince 2006 vyplývá z vyjádření žalobců a) a b) pro média, když Ing. Rada (žalobce b/) pro média uvedl „... *Pokusíme se v nejbližších dnech jednat s jatkami ohledně zvýšení ceny, v případě, že se to nepodaří, tak chovatelé nebudou produkovat drůbež...*“ a Ing. Kudrna (žalobce a/) pak doplnil „... *Pojedeme tam s tím, aby se nákupní cena od ledna zvýšila na 20...*“. Už v tomto okamžiku je s realizací postupu, který byl obsahem prohlášení ze dne 13. prosince 2006, již započato. V těchto vyjádřeních se sice nezmiňuje odběratel Kostelecké uzeniny, a.s., nicméně logicky tato vyjádření představují reakci na „...*signál z jatek, tj. z Kosteleckých uzenin...*“, že tento odběratel „...*nenavýší výkupní cenu...*“, jak bylo v průběhu schůzky dne 13. prosince 2006 uváděno (svědecky potvrzeno) a časově i věcně to koresponduje s aktivitou žalobce b), kdy prohlášení ze dne 13. prosince 2006 ihned zaslal odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s. a v návaznosti na to žádal o schůzku u tohoto odběratele na den 14. prosince 2006. Tato zjištění navíc zapadají do časového sledu událostí, kdy již dne 11. prosince 2006 proběhlo u tohoto odběratele jednání se žalobci a) a b), přitom toto jednání inicioval jeden z nich (svědek Ing. Cingr uvádí, že nevěděl, že nakonec přijedou oba žalobci, zaskočilo jej to, je zvyklý jednat vždy jen s jedním dodavatelem v rámci jednoho jednání). Předmětem již tohoto jednání dne 11. prosince 2006 byla smlouva na rok 2007, oba žalobci již tohoto dne požadovali zvýšení ceny. Tehdy ještě žádný závěr ohledně zvýšení ceny nebyl přijat (podle svědka Ing. Cingra žalobci a/ a b/ „...*rozhodně neodešli s tím, že by se dohodli na zvýšení ceny...*“), nicméně tlak obou žalobců v souladu se závěry přijatými dne 13. prosince 2006 pokračoval, žalobce b) žádal tohoto odběratele o schůzku na 14. prosince 2006 společně s dalšími dodavateli se žalobci a) a b) dne 14. prosince 2006 také ráno (svědek Ing. Cingr odhaduje, že to bylo hned ráno kolem sedmé hodiny) k tomuto odběrateli dostavili a snažili se nadále o zvýšení cen vyjednávat. Z toho, že svědek Ing. Cingr uvedl, že jednání se s jistotou zúčastnili žalobci a) a b), lze dovozovat, že to byli právě žalobci a) a b), kteří byli na jednání dne 14. prosince 2006 „aktivními“; tito soutěžitelé se stali „mluvčími“ účastníků schůzky uskutečněné dne 13. prosince 2006, neboť právě tyto zástupce si z jednání dne 14. prosince 2006 pamatoval svědek Ing. Cingr.

Ze shora uvedeného vyplývá, že snaha o okamžité zahájení kroků směřujících k realizaci cíle podávaného z prohlášení ze dne 13. prosince 2006 vůči odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s. je prokázána u žalobců a) a b). V případě ostatních „méně aktivních“ účastníků schůzky dne 13. prosince 2006 nelze snahu o realizaci dohodnutého cíle proti odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s. dovozovat z obdobně

aktivních kroků, jako v případě žalobců a) a b), nýbrž toliko z jejich faktického chování po schůzce ze dne 13. prosince 2006. Kromě žalobce d) se všichni žalobci jednání s tímto odběratelem dne 14. prosince 2006 zúčastnili a společně s „aktivními“ účastníky schůzky dne 13. prosince 2006 spoluvytvářeli tlak na tohoto odběratele směřující k dosažení zvýšení ceny. Intenzitu tlaku vystihuje skutečnost, že jednání se uskutečnilo hned druhý den po uskutečnění schůzky dne 13. prosince 2006, tedy hned druhý den po odvysílání reportáže z této schůzky (tlak jednotlivých účastníků schůzky byl posílen i medializací jejich snahy o zvýšení cen; tu je podstatné zmínit, že medializace nutně musela být součástí strategie vyvinout tlak co nejintenzivnější, neboť média byla na schůzku uskutečněnou dne 13. prosince 2006 pozvána), přitom se tak stalo hned ráno (odhadem kolem sedmé hodiny ranní). Všichni žalobci, s výjimkou žalobce d), tedy závěry přijaté na schůzce dne 13. prosince 2006 v souladu s prohlášením realizovali, a to skutečně adresně vůči odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s., jak dovodil žalovaný. Přestože svědek Ing. Cingr si nepamatoval na to, že by účastníci jednání dne 14. prosince 2006 argumentovali prohlášením ze dne 13. prosince 2006 (odpověď na otázku č. 11, str. 280 správního spisu), toto prohlášení mu již bylo známo z médií (tamtéž) a souvislost s podpisem prohlášení a se samotnou schůzkou uskutečněnou dne 13. prosince 2006 je pro soud zřetelná ze shora uvedených skutečností.

V případě všech žalobců tedy ve shodě se žalovaným i soud považuje za prokázané, že se na společné strategii dosažení ceny 20,- Kč za 1 kg živé váhy od 1. ledna 2007 dohodli (dne 13. prosince 2006). V případě žalobců a), b), c) e) a f) soud rovněž ve shodě se žalovaným dovozuje, že se na této strategii dohodli s cílem dosáhnout tohoto stavu zejména u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. Z jejich účasti na jednání dne 14. prosince 2006 (v případě všech žalobců vyjma žalobce d/) a z jiných shora uvedených skutečností z časového období mezi schůzkou uskutečněnou dne 13. prosince 2006 a jednáním u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. uskutečněným dne 14. prosince 2006 (v případě žalobců a/ a b/, jak soud shora podal) je totiž zřejmé, že mezi těmito soutěžiteli musel existovat konsensus ohledně vyvinutí jednotného (společného) tlaku konkrétně na odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. a že tento konsensus musel být navíc konkretizován i tak, že kroky budou zahájeny již následující den, neboť není jiného vysvětlení důvodu, pro který by se všichni tito žalobci následující den vtutěž dobu (odhadem kolem sedmé hodiny ranní) u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. vůbec setkali a mohli s tímto odběratelem jednat. Tím je v případě těchto žalobců splněn i poslední prvek deliktního jednání, podáváný ze skutkové věty napadeným rozhodnutím potvrzeného výroku prvostupňového rozhodnutí, tedy že podle předem dohodnuté strategie také postupovali.

Jiná je situace ohledně žalobce d). Ten se sice schůzky zúčastnil, prohlášení ze dne 13. prosince 2006 podepsal – a tedy se na společné strategii dosažení ceny 20,- Kč za 1 kg živé váhy od 1. ledna 2007 s ostatními žalobci dohodl. Potud jsou závěry žalovaného i ohledně žalobce d) správné a odpovídající zjištěnému podkladu rozhodnutí. V tom lze spatřovat prvek jeho protisoutěžního jednání. Pokud jde o konsensus s ostatními žalobci v postupu „zejména“ vůči odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s., jak žalovaný dovozuje ve druhé části skutkové věty, tomu podklad rozhodnutí

neodpovídá, stejně tak z podkladu rozhodnutí nevyplývá, že by se dohodl na společném postupu a účasti na jednání dne 14. prosince 2006 a že by podle této strategie tak, jak tomu bylo v případě ostatních žalobců, též postupoval. Tento žalobce se o postupu konkrétně vůči tomuto odběrateli nevyjadřoval, ani se nezúčastnil jednání u tohoto odběratele dne 14. prosince 2006; není tedy podkladu, z něhož by bylo možno dovodit závěr, že tento žalobce se podílel též na dohodě na společném postupu, konkrétně účasti na jednání dne 14. prosince 2006, tedy že by tuto strategii vůči tomuto konkrétnímu odběrateli také realizoval. Dovozuje-li žalovaný, že tento žalobce realizoval dohodu tak, že „z ní těžil“, když v měsíci lednu prodával brojlery za zvýšenou cenu 19,10 Kč za 1 kg živé váhy, pak tento závěr opírá podle bodu 186. napadeného rozhodnutí o listinu založenou na str. 444 správního spisu a podle bodu 87. prvostupňového rozhodnutí o skutečnost, že zvýšení ceny bylo vyjednáno i pro tohoto žalobce. Tu však soud musí poukázat na skutečnost, že ze žádného podkladu rozhodnutí nevyplývá, že by na schůzce dne 14. prosince 2006 k takovému vyjednání zvýšení ceny pro tohoto žalobce došlo, navíc z listiny založené na str. 444 správního spisu vyplývá, že cena jatečných kuřat „za 1. třídu jakosti“ v případě žalobce d) činila 19,10 Kč za 1 kg již od 7. prosince 2006. Žalobce d) tedy sice mohl, stejně jako ostatní žalobci, těžit z dohody, jež byla materializovaná v prohlášení ze dne 13. prosince 2006, popis celého deliktního jednání, jak je podáván ze skutkové věty napadeným rozhodnutím potvrzeného prvostupňového rozhodnutí (konkrétně ta část, jež se vztahuje k realizaci protisoutěžního konsensu vůči odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s.) však z podkladu rozhodnutí nevyplývá. Nadto otázka, zda žalobce d) z uzavřené dohody „těžil“, by měla své místo nikoli v úvahách o realizaci dohody tímto žalobcem, ale v úvahách o dopadech dohody na hospodářskou soutěž, tj. otázkou v úvaze, zda na narušení hospodářské soutěže v důsledku konsensu žalobců skutečně došlo, popř. zda k němu toliko mohlo dojít, a v úvahách ohledně pokuty.

Pokud jde o závěr žalovaného, žalobně zpochybňovaný, že žalobci „postupovali“ v rámci společné strategie (poslední prvek skutkové věty, tedy poslední prvek žalobců vytýkaného jednání), tu je třeba zdůraznit, že „postupem“ podle strategie nemusí být dosažení zvýšení ceny, ale jednotný postup směřující k tomuto zvýšení – to už totiž odpovídá cíli, k němuž prohlášení ze dne 13. prosince 2006 směřovalo. Ke zvýšení ceny podle pravidel strategie zvyšování cen, konsensuálně přijatých všemi žalobci na schůzce uskutečněné dne 13. prosince 2006, tedy nemuselo dojít, to by však nic neměnilo na podstatě deliktu, který spočívá v tom, že konsensu ohledně budoucího postupu na trhu bylo dosaženo, tedy že byla odstraněna pochybnost o budoucím soutěžním chování vzájemně si konkurujících žalobců, což působilo i na jiné soutěžitele v konkurenčním postavení k žalobcům (na jiné producenty, vůči nimž prohlášení ze dne 13. prosince 2006 působilo) a že žalobci se snažili této strategii též dosáhnout faktickými kroky. Část žalobců (vyjma žalobce d/) tyto faktické kroky v přímé souvislosti s prohlášením ze dne 13. prosince 2006 uskutečňovala vůči odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s. (zčásti tedy zakázaná dohoda byla takto i plněna). Nic na tom nemění skutečnost, že není důkazu o tom, že by tito žalobci požadovali konkrétní zvýšení (ani svědek Ing. Cingr si nevzpomněl, že by požadavek na konkrétní částku byl vznesen, ale o zvýšení cen se jasně hovořilo), stejně tak na tom nic nemění

skutečnost, že není prokázáno, že by konsensu ohledně zvýšení částky bylo na tomto jednání dosaženo.

Ve vztahu k realizační fázi dohody soud z dikce skutkové věty napadeným rozhodnutím potvrzeného prvostupňového rozhodnutí *in fine* (4. prvek skutkové věty) dovozuje, že postupem podle strategie, jenž má žalovaný za prokázaný, se rozumí postup zahrnující všechny předchozí prvky skutkové věty, tedy to, že se žalobci dohodli na společné strategii stanovování prodejní ceny jatečných kuřat platné od 1. ledna 2007, a sice s cílem dosáhnout postupně výše ceny alespoň 20,- Kč za 1 kg živé váhy v I. jakostní třídě, a to zejména u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s., přičemž současně dohodli i společný postup a účast na jednání o zvýšení výkupní ceny jatečných kuřat u tohoto odběratele dne 14. prosince 2006. Omezení realizační fáze dohody datem 14. prosince 2006, a tedy jednáním u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s., vyplývá rovněž z časového vymezení deliktu obsaženého v poslední větě I. výrokové části prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného. Stejně tak odůvodnění napadeného rozhodnutí popisuje realizační fázi toliko ve vztahu k odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s., a to dne 14. prosince 2006 (jiné subjekty, kterým bylo žalobcem b/ také prohlášení odesláno, jsou zmiňovány nikoli v souvislosti s realizační fází jednání žalobců, nýbrž v souvislosti s otázkou potenciálních dopadů jejich jednání na hospodářskou soutěž; tu srov. zejm. bod 169. napadeného rozhodnutí), výslovně i část odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se dopadů dohody na relevantní trh je vystavěna na premise, že dohoda o přímém určení ceny uzavřená dne 13. prosince 2006 na jednání v Jevišovicích byla realizována toliko následující den 14. prosince 2006 při jednání s odběratelem Kostelecké uzeniny, a.s. (bod 161. napadeného rozhodnutí). Takto vystavěný popis konsensu, který měl být všemi žalobci podle žalovaného též realizován (ve vztahu k odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s.), má tedy soud za prokázaný ve vztahu k žalobcům vyjma žalobce d).

K protisoutěžním dopadům soud nad rámec shora uvedeného k žalobním tvrzením dodává, že ti soutěžitelé, kteří přistoupili k realizaci dohody (podle napadeného rozhodnutí jednáním dne 14. prosince 2006), mezi sebou soutěž v ceně zboží, jehož se konsensus na zvýšení cen týkal, vyloučili. Je nedůležité, že by se cena i tak zvyšovala, podstatné je, že soutěžitelé společným a jednotným postupem ve smyslu závěrů vyplývajících z prohlášení ze dne 13. prosince 2006 s odběratelem Kostelecké uzeniny, a.s. jednali, v souladu s jejich protisoutěžním konsensem vyvíjeli společný (jednotný) tlak na svého odběratele. Závěr žalovaného, podle něhož zvýšení ceny z 19,- Kč na 19,10 Kč, tu bez ohledu na podmínku, za níž k takovému zvýšení došlo (tzv. zatřídování), má příčinnou souvislost s prohlášením ze dne 13. prosince 2006 a s následným společným tlakem těch žalobců, kteří se jednání dne 14. prosince 2006 u odběratele Kostelecké uzeniny, a.s. zúčastnili, má logické opory ve sledu událostí před 13. prosincem 2006 a po tomto datu; ještě 11. prosince 2006 se o zvýšení ceny (ani za podmínky zatřídování) na jednání u téhož odběratele totiž nehovořilo. Že by zvýšení ceny bylo ze strany tohoto odběratele avizováno již před tímto datem, jak tvrdí žalobce e), ze žádného podkladu rozhodnutí nevyplývá. Reálné dopady má tedy soud ve shodě se žalovaným za prokázané; soud se tedy ztotožňuje zejména s argumentací žalovaného obsaženou v bodu 163. napadeného rozhodnutí, bez ohledu

na spekulativní úvahy žalovaného v bodu 164. napadeného rozhodnutí. Pokud jde o potenciální dopady, ty jsou popsány v bodech 166. až 170. napadeného rozhodnutí – a s nimi se soud, byť jsou částečně dovozovány i z následného postupu jednoho ze žalobců (žalobce b/), kdy rozeslal prohlášení ze dne 13. prosince 2006 i jiným odběratelům (jde nicméně o společné prohlášení všech žalobců), ztotožňuje bez jakékoli výhrady.

Za tohoto stavu tedy soud uzavírá, že v otázce hmotněprávního posouzení je důvodnou toliko zčásti žaloba žalobce d), a sice v té části, kdy zpochybňuje svůj podíl na realizační fázi dohody. Realizační fáze, tak, jak je podávána ze skutkové věty prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného, zahrnuje chování všech žalobců, přitom ve vztahu k žalobci d) realizační fáze popsaná ve skutkové větě není opřena o výsledky dokazování. Pokud z uvedené skutkové věty vyplývá, že všichni žalobci (tedy i žalobce d/) porušili § 3 odst. 1 ZOHS tím, že se dne 13. prosince 2006 na schůzce chovatelů drůbeže v Jevišovicích dohodli na společné strategii stanovování prodejní ceny jatečných kuřat platné od 1. ledna 2007 s cílem dosáhnout postupně výše ceny alespoň 20,- Kč za 1 kg živé váhy v I. jakostní třídě, a to zejména u nejvýznamnějšího společného odběratele (Kostelecké uzeniny, a.s.), přičemž současně dohodli i společný postup a účast na jednání o zvýšení výkupní ceny jatečných kuřat u tohoto odběratele dne 14. prosince 2006, a podle této strategie postupovali, pak ve vztahu k žalobci d) nemá ve správním spisu oporu závěr o tom, že by podle strategie dohodnuté dne 13. prosince 2006 následně dne 14. prosince 2006 ve vztahu k uvedenému obratli také postupoval. Ve vztahu k žalobci d) tedy není taková realizace (dne 14. prosince 2006) prokázána, přitom případná jiná realizace dohodnuté strategie (tj. realizace jindy než 14. prosince 2006, popř. realizace ve vztahu k jiným odběratelům než Kostelecké uzeniny, a.s.) není žalobcům vytýkána, není tedy zahrnuta do skutkové věty prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného, pouze se o ní žalovaný hypoteticky zmiňuje v souvislosti s potenciálními dopady dohody na hospodářskou soutěž (srov. zejm. bod 169. napadeného rozhodnutí). Buď tedy byla dohoda realizována jen 14. prosince 2006 vůči odběrateli Kostelecké uzeniny, a.s., pak ovšem ve vztahu k žalobci d) k takovému závěru chybí důkaz, nebo byla realizována i jindy a jinak, tuto případnou realizaci (a případně i ve vztahu k žalobci d/) žalovaný neprokazuje a nedopadá na ni ani skutková věta uvedeného rozhodnutí.

Přestože v převažující části jsou žaloby nedůvodné, o tuto dílčí důvodnost musí soud opřít výrok o zrušení napadeného rozhodnutí, neboť pokud jde o žalobce d), skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spisu oporu, tato vada se projevila v konstrukci skutkové věty prvostupňového rozhodnutí, které napadené rozhodnutí jako celek potvrdilo. To je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

V dalším průběhu správního řízení bude třeba, aby se žalovaný, vázán právním názorem zdejšího soudu podle § 78 odst. 5 s.ř.s., znovu zabýval realizační fází žalobcům vytýkaného jednání. V rámci posouzení této realizační fáze bude třeba najisto postavit odpověď na otázku, který ze žalobců a kdy konkrétně protisoutěžní

konsensus realizoval. Bude-li tato otázka zodpovězena najisto, pak bude zapotřebí posoudit, do jaké míry (jak přesně) se na realizační fázi konsensu, jak byl dosud žalovaným popisován, podílel žalobce d), z toho vyvodit odpovídající skutkové závěry rozhodující z pohledu následného hmotněprávního posouzení věci, jež se pak promítnou do skutkové věty, a na to navázat právním hodnocením, jež se promítne do právní věty. Zjištěný skutkový stav v průběhu dalšího řízení se může přitom projevit i v otázce dopadů dohody na hospodářskou soutěž a bude-li se žalovaný znovu komplexně zabývat realizační fázi konsensu, pak i v otázce sankcí jednotlivým žalobcům. Výší jednotlivých pokut uložených žalobcům (a sice i žalobcům a/, b/, c/, e/ a f/) se mohl soud zabývat výlučně ve vztahu ke skutkové větě obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeném, přitom může-li s ohledem na výše uvedené skutková věta v závislosti na dalším průběhu řízení před žalovaným doznat změn, nebylo namístě se v rámci přezkumu nyní napadeného rozhodnutí žalovaného výší těchto pokut zabývat. Za tohoto stavu se tedy soud již nevyjadřoval k žalobní argumentaci jednotlivých žalobců vztahující se k uloženým pokutám včetně navrhované moderace; neobstojí-li výroková část prvostupňového rozhodnutí týkající se deklarace protiprávního jednání (ve fázi jeho realizace) a bylo-li napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrzeno jako celek, nutně jej musí celé soud zrušit a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovit, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Zrušuje-li soud napadené rozhodnutí *in merito*, je třeba zrušit i na něj navazující rozhodnutí žalovaného č.j. R138A, 147A-151A/2008 – 09232/2008/320 ze dne 5.5.2008, které souvisí s rozhodnutím žalovaného *in merito* a které může obstát pouze tehdy, obstojí-li samotné rozhodnutí *in merito*.

VII Závěr

Žaloby jsou v převažující části nedůvodné. V otázce vymezení relevantního trhu a postavení žalobců na něm, v otázce uzavření dohody narušující hospodářskou soutěž a v otázce dopadů této dohody považuje soud závěry žalovaného za odpovídající zjištěnému podkladu, na věcně správné, náležitě a přiléhavě odůvodněné a zákonné. Žalovaný tu aplikoval správný právní předpis (ZOHS), v jeho rámci správnou právní normu (§ 3 odst. 1 ZOHS), přitom ji vyložil zcela správným způsobem. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepředstavuje ani odklon od konstantně traktované doktríny soutěžního práva v oblasti kartelových dohod, ani odklon od dosavadní judikatorní praxe.

Pokud jde o popis realizace dohody, jak je podávána ze skutkové věty napadeným rozhodnutím potvrzeného prvostupňového rozhodnutí, ta za zjištěného skutkového stavu nemůže obstát. Skutkový stav, k němuž žalovaný ohledně realizace dohody dospěl a vzal jej za základ svého právního hodnocení, nemá opory ve správním spisu.

Pokud se jednání všech žalobců, a to jak fáze uzavření dohody, tak její realizace, projevila v jediné skutkové větě prvostupňového rozhodnutí, které pak bylo jako celek napadeným rozhodnutím potvrzeno, pak soudu nezbylo, než podle § 76

odst. 1 písm. b) s.ř.s. napadené rozhodnutí (obsahující nedělitelný výrok) zrušit jako celek a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Prvostupňové rozhodnutí, jež předcházelo napadenému rozhodnutí, rušeno není, neboť shora vytčenou vadu lze za určitých okolností napravit v řízení o rozkladech proti prvostupňovému rozhodnutí. Teprve v případě, že by předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže shledal v závislosti na dalším průběhu správního řízení, v němž se bude zaměřovat na realizační fázi konsensu mezi žalobci, nemožnost nápravy v řízení o rozkladech, byl by důvod ke zrušení prvostupňového rozhodnutí; to je však otázkou až pro další průběh správního řízení.

Se zrušením napadeného rozhodnutí *in merito* pak souvisí zrušení navazujícího rozhodnutí č.j. R138A, 147A-151A/2008 – 09232/2008/320 ze dne 5.5.2008, z něhož vyplývá povinnost nahradit náklady řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí *in merito*, nyní rušené. Toto rozhodnutí o nákladech řízení pro tuto chvíli nemá oporu v rozhodnutí *in merito*.

VIII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. V případě žalobců a), b), c), e) a f) nelze v rozsahu, v jakém se jejich žalobami mohl soud zabývat, materiálně dovozovat jejich procesní úspěch, byť formálně procesně úspěšnými jsou (napadená rozhodnutí jsou rušena). Jejich žaloby nebyly ovšem shledány důvodnými a tomuto závěru by mohl odpovídat procesní úspěch žalovaného. Ten se ovšem nemohl promítnout ve výsledku řízení před soudem – a tedy na žalovaného jako na procesně úspěšného pohlížet nelze. Žalobce d) totiž se svojí žalobou částečně úspěšným byl, důvodnost jeho žaloby přivedla s ohledem na konstrukci výroku napadeného rozhodnutí zrušení celého napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k žalobci d) byl tedy žalovaný i materiálně neúspěšným, byť jen v otázce realizační fáze uzavřené zakázané dohody narušující hospodářskou soutěž. Za tohoto zdánlivě nikoli zcela přehledného stavu soud rozhodl o nákladech řízení komplexně, a sice tak, že žalobcům a), b), c), e) a f), přestože je napadené rozhodnutí (a související procesní rozhodnutí) rušeno, se náhrada nákladů řízení nepřiznává, stejně tak rozhodl o náhradě nákladů řízení žalovaného. Žalobci d) proti žalovanému však přiznal náhradu nákladů řízení odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku (2 000,- Kč) společně s náklady právního zastoupení ve výši 4 800,- Kč (dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, za každý z úkonů po 2 100,- Kč společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), celkově ve výši 6 800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec

nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské
právníké vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 2. prosince 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu